

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 14. september 1994

om Forbundsrepublikken Tysklands meddelelse om indførelse af forbud mod PCP

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(94/783/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

lige forsøg, herunder analyser, eller at de bortskaffes uden at forvolde skade.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 100 A, stk. 4, og

(2) **Direktiv 91/173/EØF**

ud fra følgende betragtninger:

Rådets direktiv 76/769/EØF af 27. juli 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om begrænsning af markedsføring og anvendelse af visse farlige stoffer og præparater⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 94/27/EF⁽⁴⁾, omhandler forbud mod og begrænsning af anvendelsen af bestemte farlige stoffer og præparater.

I. PROCEDURE

(1) Den meddelte foranstaltning

Tysklands faste repræsentation gav den 2. august 1991 Kommissionen meddelelse om, at den tyske regering på grundlag af EØF-traktatens artikel 100 A, stk. 4, agtede fortsat at anvende de nationale bestemmelser om pentachlorphenol (PCP) i stedet for bestemmelserne i Rådets direktiv 91/173/EØF⁽¹⁾.

De bindende bestemmelser er indeholdt i bekendtgørelse af 12. december 1989 om forbud mod pentachlorphenol (Pentachlorphenolverbudsforordning⁽²⁾) med anvendelsesdatoen 23. december 1989.

Bekendtgørelsen forbyder fremstilling, markedsføring og anvendelse af pentachlorphenol, salte og forbindelser heraf, præparater indeholdende mere end 0,01 % af disse stoffer og produkter, der som følge af behandling med sådanne præparater indeholder de nævnte stoffer i en mængde på over 5 mg/kg (ppm). De ansvarlige myndigheder kan dog tillade, at disse stoffer, præparater og produkter anvendes som syntesebestanddele eller mellemprodukter, udelukkende til forskning eller videnskabe-

Direktiv 91/173/EØF om niende ændring af direktiv 76/769/EØF forbyder markedsføring af stoffer og præparater, hvis indhold af pentachlorphenol samt salte og estere heraf er 0,1 vægtprocent eller derover. Der er imidlertid fire undtagelser fra denne bestemmelse. Således er anvendelse af pentachlorphenol og forbindelser deraf tilladt i industrianlæg

- a) til behandling af træ
- b) til imprægnering af fibre og svære tekstilvarer
- c) som syntese- og/eller omdannelsesdel i industriprocesser
- d) til behandling på stedet af bygningsværker med kulturel eller historisk værdi (den pågældende medlemsstat giver tilladelse i hvert enkelt tilfælde).

Under alle omstændigheder skal det totale indhold af hexachlordibenzoparadioxin i PCP, der anvendes som sådan eller som bestanddel af præparater, der benyttes i henhold til ovennævnte undtagelsesbestemmelser, være under 4 ppm.

⁽¹⁾ EFT nr. L 85 af 5. 4. 1991, s. 34.

⁽²⁾ BGBl. I 1989, s. 2235.

⁽³⁾ EFT nr. L 262 af 27. 9. 1976, s. 201.

⁽⁴⁾ EFT nr. L 188 af 22. 7. 1994, s. 1.

På grundlag af udviklingen inden for viden og teknik skal undtagelsesbestemmelserne tages op til fornyet behandling senest tre år efter direktivets gennemførelse. Medlemsstaterne skulle sætte de nødvendige love og administrative bestemmelser i kraft for at efterkomme direktivet senest den 1. juli 1992.

Rådet vedtog den 21. marts 1991 direktivet med kvalificeret flertal med traktatens artikel 100 A som retsgrundlag.

(3) Udtalelser

Den 18. november 1991 blev Tysklands faste repræsentation underrettet om, at den tyske meddelelse af 2. august 1991 var modtaget.

Meddelelsen er sendt til de øvrige medlemsstater til udtalelse. Kommissionen har modtaget udtalelser fra Grækenland, Italien, Frankrig, Belgien og Danmark.

Efter Grækenlands opfattelse yder direktiv 91/173/EØF forsvarlig beskyttelse af mennesker og miljø. Man fandt, at den tyske foranstaltning ville hindre samhandelen inden for Fællesskabet.

Italien forholdt sig negativt til anvendelse af artikel 100 A, stk. 4, i forbindelse med direktiv 91/173/EØF. Navnlig fandt de italienske myndigheder, at den fastsatte grænse på 5 mg pentachlorphenol pr. kg ville skade indførelsen af lædervarer fra Italien, uden at beskyttelsen af mennesker og miljø derved blev forbedret.

Også Frankrig gjorde indsigelse mod anvendelsen af artikel 100 A på pentachlorphenol. Der fandtes ikke at være tilstrækkelig begrundelse herfor, og både samhandelen inden for Fællesskabet og Fællesskabets relationer med visse tredjelande ville lide betydelig skade.

Belgien gjorde ikke indsigelse mod anvendelsen af den nævnte traktatbestemmelse, men fandt, at de tyske myndigheders grænse for indhold af pentachlorphenol ville kunne skabe vanskeligheder for visse produkter.

Danmark støttede den tyske foranstaltning.

(4) Beslutning af 2. december 1992

Kommissionen bekræftede ved beslutning af 2. december 1992 den tyske bekendtgørelse af 12. december 1989 om forbud mod fremstilling, markedsføring og anvendelse af pentachlorphenol, salte og forbindelser heraf, præparater indeholdende mere end 0,01 % af disse stoffer

samt produkter, der som følge af behandling med sådanne præparater indeholder de nævnte stoffer i en mængde på over 5 mg/kg (ppm).

(5) Domstolens dom og konsekvenserne heraf

Ved et annulationssøgsmål anlagt af Frankrig har Domstolen ved dom af 17. maj 1994⁽¹⁾ annulleret ovennævnte beslutning på grund af manglende opfyldelse af den begrundelsespligt, som fremgår af EØF-traktatens artikel 190. Domstolen udtalte sig ikke om sagsøgerens øvrige påstande.

Det tyske miljøministerium har ved skrivelse af 18. maj 1994 tilkendegivet, at den tyske regering agter fortsat at anvende den tyske bekendtgørelse, idet man samtidig gør opmærksom på, at bestemmelserne i bekendtgørelsen af 1989 nu findes i to bekendtgørelser, én om fremstilling og brug af PCP (bekendtgørelse af 26. oktober 1993 BGBl. I af 30. 10. 1993, bilag 4, s. 1782) og én om markedsføring (bekendtgørelse af 14. oktober 1993 BGBl. I af 20. 10. 1993, s. 1720). Kommissionen besluttede at søge bistand hos en internationalt anerkendt sagkyndig på området, professor Rappe fra Miljøkemisk Institut ved Umeå Universitet i Sverige, som har afgivet udtalelse for Kommissionen.

II. SAGSFREMSTILLING

(6) Pentachlorphenol

Pentachlorphenol er en syntetisk kemisk forbindelse, der betragtes som farlig. PCP er farlig for mennesket og miljøet. Stoffets klassificering og mærkning er harmoniseret på EF-plan ved Rådets direktiv 67/548/EØF⁽²⁾ om klassificering, emballering og etikettering af farlige stoffer, som ændret ved direktiv 92/32/EØF (syvende ændring)⁽³⁾:

— klassificeret som kræftfremkaldende i kategori 3, dvs. et stof, der giver anledning til betænkelighed, da det muligvis kan fremkalde kræft hos mennesket, men for hvilket der ikke foreligger tilstrækkelige oplysninger til at foretage en tilfredsstillende vurdering. Der er visse tegn fra relevante dyreforsøg, men disse er utilstrækkelige til at placere stoffet i de kræftfremkaldende stoffers kategori 2, og det mærkes med risikosætning R 40: »Mulighed for varig skade på helbred«

⁽¹⁾ Sag C 41/93, Frankrig mod Kommissionen, Sml. 1994, s. I-1829.

⁽²⁾ EFT nr. 196 af 16. 8. 1967, s. 1.

⁽³⁾ EFT nr. L 154 af 5. 6. 1992, s. 1.

- klassificeret som meget giftigt ved indånding og mærkes med R 26: »Meget giftig ved indånding«
- klassificeret som giftigt ved hudkontakt og ved indtagelse og mærkes med R 24/25: »Giftig ved hudkontakt og ved indtagelse«
- klassificeret som lokalirriterende for øjnene, luftvejene og huden og mærkes med R 36/37/38: »Irriterer øjnene, åndedrætsorganerne og huden«
- klassificeret som farligt for miljøet og mærkes med R 50: »Meget giftig for organismer, der lever i vand«
- klassificeret som farligt for miljøet og mærkes med R 53: »Kan forårsage uønskede langtidsvirkninger i vandmiljøet«.

På grundlag af PCP's toksicitet, persistens og bioakkumulation er stoffet på liste I i Rådets direktiv 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse stoffer i Fællesskabets vandmiljø⁽¹⁾, ændret ved direktiv 91/692/EØF⁽²⁾. For at fjerne forureningen i de forskellige dele af vandmiljøet, som vil kunne blive berørt af udledninger af PCP, er der fastsat grænseværdier herfor ved Rådets direktiv 86/280/EØF af 12. juni 1986 om grænseværdier og kvalitetsmålsætninger for udledninger af visse farlige stoffer, der er opført på liste I i bilaget til direktiv 76/464/EØF⁽³⁾, senest ændret ved direktiv 91/692/EØF.

Pentachlorphenol indeholder farlige urenheder, bl.a. op til 0,1 % polychlordibenzodioxiner og 1-5 % polychlorerede phenoxyphenoler. PCP selv og sidstnævnte urenheder er årsag til, at der dagligt slipper dioxiner ud i miljøet. Det sker, når PCP-behandlede produkter udsættes for sollys, og når de efter endt brug forbrændes. PCP i slam fra renseanlæg er også en kilde til dioxiner.

PCP anvendes som

- træbehandlingsmiddel (beskyttelse mod svamp og blåsplint)
- imprægneringsmiddel i tekstilindustrien (fungicid)
- baktericid ved garvning af læder og i papirmasseindustrien
- middel til sterilisering af jorden
- bløddyrgift inden for industriel vandbehandling, især af kølevand.

PCP er på grund af sin giftighed omfattet af en række restriktioner i mere end 30 lande.

III. VURDERING AF BEGRUNDELSEN FOR NATIONALE BESTEMMELSER SET I FORHOLD TIL DE TILSIGTEDE MÅL

- (7) Tyskland er ligesom andre lande i Den Europæiske Union stærkt optaget af PCP's toksiske virkninger for menneskers sundhed og vandmiljøet og PCP's bidrag til spredningen af dioxiner i miljøet.

A. Beskyttelse af sundheden mod de direkte virkninger af PCP

Pentachlorphenol er et stort sundhedsproblem i Tyskland, idet der tidligere har været en stor produktion og et stort forbrug af stoffet. Tyskland var det største PCP-producerende land indtil 1985; eksempelvis havde den største tyske producent en produktion på 4 503 tons i 1978, hvilket svarer til tre gange det nuværende forbrug i hele EU.

En del af denne produktion er anvendt i Tyskland, oven i købet i vid udstrækning indendørs. Brug af stoffet indendørs udgør en potentiel sundhedsrisiko for mennesker. På grund af den tidligere store produktion og den måde, PCP har været anvendt på udsættes den tyske befolkning stadig for usædvanligt høje PCP-doser⁽⁴⁾.

B. Beskyttelse af vandmiljøet

PCP dræber visse vandorganismer allerede ved en koncentration på 0,1 µg/l. Før forbuddet mod PCP var denne koncentration i reglen overskredet i tyske vandløb. I de fleste vandløb er koncentrationen nu under 0,1 µg/l. Skulle direktiv 91/173/EØF gennemføres i Tyskland i sin nugældende udgave, ville der som følge af erhvervsstrukturen og de til PCP knyttede aktiviteter være risiko for, at gennemsnitskoncentrationen igen ville komme over det niveau, der var gældende før PCP-forbuddet; koncentrationen i vandløb i nærheden af PCP-forbrugende virksomheder kan tænkes at ville stige og nå op på 300-400 0,1 µg/l. Samtidig vil der være mulighed for, at koncentrationen i grundvandet til produktion af brugsvand (ca. 72 % af drikkevandsproduktionen) igen ville komme over 0,1 µg/l.

⁽⁴⁾ Tysklands problem med brug af PCP-baserede træbeskyttelsesmidler indendørs er sat i relief under en retssag, som har verseret i Frankfurt siden 1984. Over 3 000 personer har indgivet anmeldelse mod ledelsen af virksomheder, der har solgt PCP-holdige træbehandlingsmidler som følge af de sundhedsmæssige problemer, de har haft gennem anvendelsen af PCP-produkter.

⁽¹⁾ EFT nr. L 129 af 18. 5. 1976, s. 23.

⁽²⁾ EFT nr. L 377 af 31. 12. 1991, s. 48.

⁽³⁾ EFT nr. L 181 af 4. 7. 1986, s. 16.

Den særlige måde, man tidligere producerede og anvendte pentachlorphenol på i Tyskland, udgør stadig en trussel mod vandmiljøet i Tyskland.

C. Beskyttelse af sundhed og miljø mod dioxiner

a) Dioxiners kendetegn

Pentachlorphenol udgør et særligt problem, da stoffet er nært beslægtet med dioxiner. Under fremstillingen af PCP, enten ved katalytisk chlorering af phenol eller ved alkalisk hydrolyse af hexachlorbenzen, dannes der tillige en række biprodukter og urenheder, heriblandt dioxiner (0,1%).

Dioxiner dannes også, når organiske chlorforbindelser forbrænder ved høj temperatur; det er tilfældet ved forbrænding af produkter, der indeholder PCP.

Der spredes dog også dioxiner i miljøet via en række andre processer i industri og boliger.

Dioxiner akkumuleres i sedimenter i floder og have, hvor de optages af fisk. De akkumuleres også i jorden, hvor de optages direkte eller indirekte af planter og dyr.

Mennesker kommer i kontakt med dioxiner ved indtagelse i levnedsmidler.

Visse dioxiner er meget giftige og kræftfremkaldende.

b) Dioxiner i Tyskland

I Tyskland har man som i andre industrilande altid ment, at kræft hos mennesker og dyr bl.a. kan skyldes dioxiner.

Dioxinproblemet anses for særlig alvorligt i Tyskland, hvor den gennemsnitlige daglige indtagelse ligger over 1,3 pg pr. kg legemsvægt, og hvor visse befolkningsgrupper, f.eks. spædbørn, har en daglig indtagelse på over 180 pg/kg.

Verdenssundhedsorganisationen WHO gennemførte i 1989 en undersøgelse af dioxinindholdet i modermælk, som omfattede tolv europæiske lande. Det fremgik, at den største dioxinkoncentration optrådte i Belgien, Tyskland, Nederlandene og Det Forenede Kongerige. Siden PCP-forbuddet er koncentrationerne i Tyskland begyndt at falde.

Den høje dioxinkoncentration i modermælken, som er konstateret i Tyskland, er bekræftet af andre

undersøgelser af dioxinindholdet i slam fra rensesanlæg (undersøgelse foretaget i Tyskland, Schweiz og Sverige i 1989) og i havekompost.

Det høje dioxinniveau i Tyskland ser ud til at skyldes en række særlige faktorer. Tyskland er et af de mest industrialiserede og tættest befolkede lande i EU. Derfor er der mange dioxinkilder ud over PCP, f.eks. kommunale forbrændingsanlæg, affaldsforbrændingsanlæg, stålværker og andre anlæg inden for metalindustrien, stort forbrug af motorbrændstof, intensiv anvendelse af slam fra rensesanlæg samt mange anlæg til affaldsbehandling.

Andre lokale faktorer er med til at skabe Tysklands dioxinproblemet. En af dem er klimaet, som virker fremmede for transport (med sneen) af dioxiner i luften (også dioxiner fra områder, der grænser op til Tyskland), jorden og vandet. Også den tyske befolknings spisevaner kan være medvirkende årsag til den høje forekomst af dioxiner.

Der er ikke internationalt enighed om, hvor niveauet for beskyttelse af befolkningen mod dioxiner skal ligge. Nogle lande og internationale organisationer har ved ekstrapolation af resultaterne af dyreforsøg og med anvendelse af flere sikkerhedsfaktorer lagt sig fast på sikkerhedsniveauet for mennesker. Følgende eksempler viser forskellen mellem, hvor stor daglig dosis der tillades i forskellige industrilande.

— Tyskland	1 pg/kg
— Det Forenede Kongerige	1 pg/kg
— Nederlandene	4 pg/kg
— Nordiske lande	0-5 pg/kg
— Canada	10 pg/kg
— EF	ingen værdi.

Uanset hvor høj den tilladte daglige dosis mellem 0 og 10 pg/kg er, står det klart, at der i Tyskland er behov for at foretage beskyttende indgreb, når nogle befolkningsgrupper udsættes for så meget som 180 pg/kg/dag. Kommissionen finder det rimeligt, at de tyske myndigheder ønsker at nedsætte det niveau, som visse risikogrupper af befolkningen udsættes for.

c) Tysklands politik til bekæmpelse af dioxiner

De tyske myndigheder har reageret på denne situation ved at vedtage en lang række love.

Det er indført regler for emissionen af dioxiner hidrørende fra kommunale forbrændingsanlæg, motorbrændstof, slam fra renseanlæg og kemiske produkter såsom PCB og PCP. Der er ligeledes indgået en frivillig aftale om at reducere indholdet af dioxiner i industriemballager til flydende levnedsmidler.

De seneste initiativer går ud på kontrol med alle de kemiske produkter, der kan udgøre en kilde til dioxiner (Gefahrstoffe) og indførelse af planer om rensning af dioxinforurenede jord. Der er i øjeblikket overvejelser i gang for at nedbringe emissionen af dioxiner fra metalindustrien, genvindingsanlæg og papirindustrien.

Ifølge nogle skøn vil et sådant lovgivningsprogram omkring år 2000 kunne nedbringe dioxinemissionen til en tiendedel af 1991-niveauet. Ifølge samme skøn skulle tidligere anvendt PCP være årsagen til en tredjedel af den nuværende dioxin-emission.

Skulle PCP igen blive tilladt i Tyskland, ville de resultater, der er begyndt at vise sig, have været til ingen nytte. Fornyet emission fra virksomheder, der benytter PCP til behandling af træ og tekstiler, og fra produkter, som igen ville blive markedsført i Tyskland, ville føre til yderligere dioxinemissioner.

En deraf følgende stigning i dioxinniveauet ville medføre betydelige omkostninger. Den nye emission ville betyde, at de over 400 mio. DM til programmet for nedbringelse af dioxinudslippet fra kommunale forbrændingsanlæg ville have været givet ud til ingen nytte. Den ville også bringe anvendelsen af 50 mio. tons slam fra renseanlæg i landbruget i fare.

Sammenfattende finder Kommissionen, at de tyske myndigheders ønske om at opretholde de ovenfor omhandlede nationale bestemmelser om PCP er velbegrundet i de særlige forhold, der er knyttet til sundheds- og miljøbeskyttelse i Tyskland. Desuden finder Kommissionen, at det af det ovenstående fremgår, at bestemmelserne må anses for at være nødvendige og ikke stå i urimeligt forhold til de tilsigtede mål.

(8) **Vurdering af om de pågældende nationale bestemmelser er diskriminerende**

Verdensproduktionen af PCP ligger på mellem 25 000 og 30 000 tons om året. I Tyskland produceres der ikke længere PCP og heller ikke i resten af EU, efter at Rhone-Poulenc indstillede sin aktivitet på dette område i 1992. I 1978 var den største europæiske PCP-producent det tyske firma

Dynamit Nobel med 4 503 tons. Efter forhandlinger med de tyske myndigheder ophørte virksomhederne inden for den tyske sammenslutning af producenter af træbeskyttelsesmidler med at bruge PCP i 1985. De store PCP-producenter er amerikanske. Forbruget i Europa dækkes i dag udelukkende ved import.

Den tyske miljøstyrelse (Umweltbundesamt) offentliggjorde i 1992 en undersøgelse af en del af den kemiske industri i det vestlige Tyskland, som viste, at der findes over 1 000 træbeskyttelsesmidler, som kommer fra 250 producenter, og som indeholder mere end 75 forskellige kemiske stoffer. Hvert år bruges der i alt 47 000 tons af disse produkter til behandling af træ, herunder 17 000 tons creosot. Samhandelen mellem det tidligere Vesttyskland og andre lande med træbeskyttelsesmidler anses for ganske ringe, og der indførtes årligt ca. 1 000 tons.

Den tyske lovgivning gælder for alle produkter, der indeholder PCP, hvad enten de er produceret i landet eller importeret. Kommissionen har endnu ikke modtaget klager over denne lovgivning. Selv om medlemsstaterne under høringsproceduren har udtrykt betænkeligheder over de virkninger, de tyske foranstaltninger vil få for samhandelen inden for EU, er der hverken fremlagt konkrete tal eller en analyse af virkningerne for de erhvervssektorer, der skulle lide under den tyske lovgivning, nemlig lædervarer, tekstiler, mv. Kommissionen har rettet henvendelse til en række europæiske industrisammenslutninger, hvis medlemsvirksomheder anvender store mængder PCP. De fremkomne oplysninger tyder dog ikke på nogen som helst indflydelse på samhandelen. For træindustriens vedkommende ser der ikke ud til at være nogen ændringer i handelen med træ, som kunne hænge sammen med PCP-forbuddet, idet træet behandles med andre produkter.

(9) **Vurdering af om de pågældende nationale bestemmelser er en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne**

Dette udtryk findes i artikel 100 A, stk. 4, andet afsnit. Det skal forhindre, at begrænsninger, der indføres med hjemmel i første afsnit, misbruges ved, at de i virkeligheden tjener økonomiske formål, dvs. at de indføres for at hindre indførelse af varer fra andre medlemsstater eller indirekte for at beskytte den nationale produktion. Efter Kommissionens opfattelse er der dog hverken noget i de faktiske omstændigheder eller i vurderingen af de omstændigheder, hvorunder foranstaltningerne er truffet, som redegjort for ovenfor, der giver grundlag for at konkludere, at det er tilfældet.

Tyskland har ingen særlig interesse i, at der udvikles PCP-erstatningsprodukter enten til produktion eller eksport — tværtimod, hvis man ser på det ovenfor nævnte eksempel med creosot. En bekendtgørelse af 14. oktober 1993 forbyder markedsføring af creosot, skønt Tyskland var verdens største creosotproducent. Handelen med PCP til behandling af træ mellem Tyskland og de øvrige EU-lande er mængdemæssigt uden større betydning.

Ifølge de adspurgte virksomheder udgør EU's samlede import af PCP højst 1 200 tons om året, hvilket er ret beskedent. Da PCP er en billig vare, er værdien af PCP-markedet ubetydelig. Da der ikke er noget marked i Tyskland for PCP og heller ikke i de skandinaviske lande og Østrig, og da produktet er billigt, er der praktisk taget ingen virkninger for samhandelen inden for EU.

IV.

I betragtning af beskrivelsen i ekspertudtalelsen af hvilken fare PCP udgør for sundheden og miljøet, har Kommissionen anmodet om, at der udarbejdes en rapport om direktivets gennemførelse og mulighederne for substitution af PCP. Inden årets udgang vil Kommissionen på grundlag af denne rapport vurdere, om der er mulighed for at foreslå et totalforbud mod PCP.

KONKLUSION

På grundlag af ovenstående overvejelser har Kommissionen følgende opfattelse af de nationale bestemmelser,

som de tyske myndigheder har givet meddelelse om i medfør af artikel 100 A, stk. 4:

- de må anses for begrundede i henseende til de væsentlige krav som omhandlet i traktatens artikel 36 og i henseende til miljøbeskyttelsen for nødvendige under hensyn til disse krav samt for at stå i rimeligt forhold til de tilsigtede mål
- de er ikke et middel til vilkårlig forskelsbehandling
- de er ikke en skjult begrænsning af samhandelen mellem medlemsstaterne.

Kommissionen har følgende grundlag for at kunne bekræfte bestemmelserne —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Bestemmelserne i den bekendtgørelse om forbud mod pentachlorphenol af 12. december 1989 (Pentachlorphenolverbudsforordning), som Tyskland har givet meddelelse om, således som den er optaget i bekendtgørelserne af 26. oktober 1993 og 14. oktober 1993, bekræftes.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Udfærdiget i Bruxelles, den 14. september 1994.

På Kommissionens vegne

Martin BANGEMANN

Medlem af Kommissionen